

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 2. marts 2009
Kontor: Dyrevelfærdskontoret
Sagsnr.: 2009-150-1033
Dok.: TRM40407

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 411 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 4. februar 2009.

Brian Mikkelsen

/

Cristina A. Gulisano

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 411 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes oplyse, hvor mange påbud der efter ministerens opfattelse skal til, før en landmand ikke længere skal have ret til at have med dyr at gøre og mener ministeren ikke, at denne sag viser, at der mangler en hjemmel i lovgivningen til midlertidigt at kunne frakende retten til at have med dyr at gøre, jf. artiklen ”91 kreaturer slået ned efter misrøgt” på www.tvsyd.dk?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der bl.a. har oplyst følgende:

”Indledningsvis kan jeg oplyse, at den generelle regel om rettighedsfrakendelse findes i dyreværnslovens § 29.

Ifølge denne bestemmelse kan den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, ved dommen for bestandigt eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til dyreværnsloven fra 1991, at frakendelse i sager, hvor der ikke foreligger mishandling eller gentagelsestilfælde, kun bør ske, hvis det udviste forhold og oplysningerne i øvrigt giver grundlag for at antage, at der foreligger en nærliggende risiko for gentagelse. Der henvises i den forbindelse til, at frakendelse i f.eks. landbrugsforhold kan være af ganske indgribende karakter for den dømte.

En rettighedsfrakendelse efter dyreværnslovens § 29 vedrører som udgangspunkt alle dyr, men kan begrænses til alene at vedrøre f.eks. produktionsdyr eller bestemte dyreracer, ligesom der efter bestemmelsen er mulighed for at træffe bestemmelse om tvangsmæssig besætningsreduktion. Overtrædelse af forbuddet straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Det er retten, der efter en konkret vurdering af den pågældende sag afgør, om betingelserne for rettighedsfrakendelse er opfyldt. I vurderingen heraf indgår oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, om eventuelle pålæg, der tidligere

måtte være meddelt den tiltalte, samt oplysninger om den tiltaltes personlige forhold, f.eks. om tidligere straffe for overtrædelse af dyreværnslovgivningen.

Retten foretager således i hver enkelt sag en konkret vurdering af, hvorvidt betingelserne for rettighedsfrakendelse er opfyldt. Det er derfor ikke muligt nærmere at sige, hvor mange pålæg der skal til, før der skal ske rettighedsfrakendelse. Det kan i den forbindelse i øvrigt oplyses, at den tiltalte i langt de fleste sager bliver frakendt retten til at beskæftige sig personligt med dyr, uden at den pågældende tidligere er meddelt pålæg.

Hvis den tiltalte tidligere er meddelt flere pålæg, må dette dog antages at indgå med en betydelig vægt i rettens vurdering af spørgsmålet om rettighedsfrakendelse.”

Som tilkendegivet under førstebehandlingen den 23. januar 2009 af beslutningsforslag nr. B 71 er det Justitsministeriets vurdering, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for at indføre yderligere regler om midlertidig frakendelse af retten til at have med dyr at gøre. Den omtalte sag giver ikke ministeriet anledning til at ændre denne vurdering.